

Arrest

**nr. 164 500 van 21 maart 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2015 met referentienummer 58384.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat A. FADILI verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat ze zich sinds 29 september 2013 in België bevond en pas op 23 juni 2015 een

asielaanvraag heeft ingediend. Daarnaast werden een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld betreffende de relatie met haar familie en zijn haar verklaringen omtrent de redenen waarom haar vader en L. tegen haar relatie met B. waren niet overtuigend overgekomen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoekster werpt in haar verzoekschrift derhalve geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoekster uit haar land van herkomst.

Waar verzoekster aanhaalt dat ze heel formeel is met betrekking tot het tijdstip van de indiening van haar asielaanvraag, dat haar houding dan ook begrijpelijk is en niet abnormaal gezien ze onmiddellijk bij haar aankomst in België werd opgevangen door B., dewelke in hare hoofde al voldoende bescherming was gelet op het feit dat ze zich niet meer in Kosovo bevond en dat haar gegronde vrees voor vervolging bleef bestaan ongeacht of ze al dan niet reeds een asielaanvraag had ingediend, merkt de Raad op op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een asielzoekster, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Deze vaststelling ondermijnt verzoekster haar asielrelaas.

Waar verzoekster beweert dat Facebook op zichzelf geen voldoende tegenbewijs is om haar verklaringen niet ernstig te nemen en te besluiten dat er aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht wijst de Raad erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat in verzoekster haar verklaringen verschillende vreemde en onaannemelijke elementen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aantasten.

Verzoekster poneert dat ze in haar verklaringen duidelijk te kennen heeft gegeven dat ze kennis heeft van de bloedwraak en/of dat B. in conflict was met een andere familie. B. vertelde enkel aan verzoekster wat ze moest en diende te weten. De verdere details bespaarde B. verzoekster ter hare bescherming. De Raad vindt het opmerkelijk dat verzoekster omtrent deze problemen verschillende verklaringen heeft afgelegd. Uit haar verklaringen blijkt: "... zijn broer geruzied heeft met iemand en dat die andere persoon de broer van B. bedreigd heeft." (gehoorverslag van 13 juli 2015, p.10) en "A. problemen had met iemand anders en dat B. is tussengekomen en er een vechtpartij ontstond ..." (gehoorverslag van 15 september 2015, p. 3) Daarnaast blijkt dat bij de regularisatieaanvraag van B. werd vastgesteld dat B. Kosovo diende te verlaten wegens een ernstig dispuut tussen rivaliserende families waarbij een dode was gevallen en waarbij de broer van B. betrokken was. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekster.

In zoverre verzoekster beweert dat de bestreden beslissing geen (concrete) motivering zou bevatten omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat dit feitelijke grondslag mist. Uit de beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing – inzake verzoekster haar asielrelaas – heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven (deels) gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekster haar asielrelaas, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 januari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij bij haar standpunt blijft en de argumenten van het Commissariaat-generaal niet kunnen weerhouden worden. Zij preciseert dat het feit dat zij lange tijd wachtte met het indienen van een asielaanvraag geen reden is om aan te nemen dat zij geen vrees voor vervolging dient te koesteren. Zij verklaart dat zij niet onmiddellijk een asielaanvraag indiende bij aankomst in België omdat zij samenwoonde met een vriend die haar verzekerde dat alles in orde was en zij er van uit ging afdoende beschermd te zijn door hem. Verzoekende partij vervolgt dat zij intussen een kind heeft en haar relatie met B. stuk liep. Wat de tegenstrijdigheden betreft over de foto's op facebook wijst verzoekende partij erop dat dit geen voldoende bewijs is dat haar relaas niet geloofwaardig is. Verzoekende partij stelt nog dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij intussen bevallen is van een kind buiten het huwelijk, dat zij een ongehuwde moeder is en tegen de zin in van de familie ging samenwonen met B.. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij slachtoffer zal worden van eerwraak en de commissaris-generaal niet afdoende heeft onderzocht of zij beroep kan doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten ingeval zij slachtoffer wordt van bloedwraak.

Met betrekking tot het betoog van verzoekende partij dat zij niet onmiddellijk een asielaanvraag indiende bij aankomst in België omdat zij samenwoonde met een vriend die haar verzekerde dat alles in orde was en zij er van uit ging afdoende beschermd te zijn door hem, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoekster aanhaalt dat ze heel formeel is met betrekking tot het tijdstip van de indiening van haar asielaanvraag, dat haar houding dan ook begrijpelijk is en niet abnormaal gezien ze onmiddellijk bij haar aankomst in België werd opgevangen door B., dewelke in hare hoofde al voldoende bescherming was gelet op het feit dat ze zich niet meer in Kosovo bevond en dat haar gegronde vrees voor vervolging bleef bestaan ongeacht of ze al dan niet reeds een asielaanvraag had ingediend, merkt de Raad op op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een asielzoekster, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Deze vaststelling ondermijnt verzoekster haar asielrelaas.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij het slachtoffer zal worden van eerwraak wijst de Raad erop dat, gelet op de verschillende vaststellingen welke zij geenszins ontkracht of weerlegt, aan verzoekende partij haar verklaringen omtrent een zogezegde bloedwraak geen geloof kan worden gehecht. In tegenstelling tot wat zij thans op algemene wijze laat gelden, was de commissaris-generaal er derhalve geenszins toe gehouden te onderzoeken of zij in dit verband/in geval van een bloedwraak een beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

Aangaande het feit dat, zo oppert verzoekende partij verder, zij intussen bevallen is van een kind buiten het huwelijk en zij een ongehuwde moeder is, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij om die reden bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt dienaangaande dat verzoekende partij haar vrees jegens haar familie, en dan in het bijzonder haar vader en broer L., niet aannemelijk of geloofwaardig maakt.

Waar verzoekende partij laat gelden dat wat de tegenstrijdigheden inzake de foto's op facebook betreft dit geen voldoende bewijs is dat haar relaas niet geloofwaardig is, en stelt dat het feit dat zij lange tijd wachtte met het indienen van een asielaanvraag geen reden is om aan te nemen dat zij geen vrees voor vervolging dient te koesteren, wijst de Raad erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas en de ongegrondheid van haar asielaanvraag.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van haar relaas en de algemene opmerking dat zij bij haar standpunt blijft en de argumenten van het Commissariaat-generaal niet kunnen weerhouden worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 januari 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS